

„Ahoj, Coco,“ pozdravila jsem ji a pohladila po hlavě. Vrtěla ocasem tak vehementně, až se jí celé tělo kývalo, pak vyskočila a olízla mě.

„Omlouvám se,“ řekl majitel, kousek ji ode mě odtáhl a hladil ji po hřbetě, aby se zklidnila. „Je to ještě štěně a podle toho se chová.“

„Mně to nevadí,“ ujistila jsem ho. „Mám psy hrozně ráda.“

Muž se na mě usmál. „A oni tebe zřejmě taky. Opravdu to s nimi umíš,“ pochválil mě.

„Díky,“ řekla jsem. Pak jsem se dívala, jak se vrací po chodníku, fena hnala vpřed a její pán jí sotva stačil. Potřeboval se naučit, jak zacházet se psem na vodítku, ale bylo vidět, že ji má moc rád, a to bylo hlavní. Připomínal mi Croninovy s jejich roztomilým Humphreym.

Pokračovala jsem v cestě do Roxu a myslela jsem na Humphreyho a podobné psy, jejichž majitelé jsou celý den v práci a ve škole. Pak se moje myšlenky zase stočily k psímu útulku a v té chvíli mě to napadlo. Miluju psy a umím to s nimi – to je to řešení! Možná *existuje* něco, co trojice holek ze sedmé třídy nakonec dokáže udělat!

9. kapitola

Do Roxu jsem už pokračovala vesele, div jsem radostí neposkakovala. Vešla jsem dovnitř a ovanula mě vůně kávy, čerstvého jablkového koláče a smažených hranolků ze sladkých brambor. Právě nastupovala odpolední směna a já zamávala na pozdrav Stephanovi a Gillian, dvojici obsluhujícího personálu.

„Ahoj, Kim,“ pozdravil mě Stephan a přehnal se kolem s talířem v každé ruce. „Cože se dnes tak usmíváš?“

„Mám plán,“ řekla jsem rozradostněně.